

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Р 279/2023
22.11.2023. године
Београд

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Гордане Комненић, председника већа, др Илије Зиндовића и Марије Терзић, чланова већа, у парници тужиље АА из ... чији је пуномоћник адвокат Јасмина Николић из ..., против тужених ББ, ВВ и ГГ, свих из ... и Агенције „ Корер-Inženjering“, Крагујевац, чији је заједнички пуномоћник адвокат Данијела Алексић из ..., и умешача на страни тужених ДД из ..., ради накнаде штете, одлучујући о захтеву Апелационог суда у Крагујевцу за делегацију надлежности, на седници одржаној 22.11.2023. године, донео је

РЕШЕЊЕ

ОДБИЈА СЕ захтев Апелационог суда у Крагујевцу за делегацију надлежности у предмету тог суда Гж 2717/23.

Образложење

Апелациони суд у Крагујевцу је актом Гж 2717/23 од 26.10.2023. године поднео захтев Врховном суду да се за поступање у овом предмету одреди други стварно надлежан суд, наводећи да је у овој парници одржана расправа пред другостепеним судом 20.10.2023. године, сходно упуту Врховног касационог суда из решења Рев 9781/2022 од 09.03.2023. године. Дана 25.10.2023. године тужилја је поднела предлог за делегацију другог стварно надлежног суда, те другостепени суд сматра да не постоје услови за одбацивање наведеног предлога тужиље у смислу члана 63. ЗПП.

Одлучујући о захтеву за одређивање другог стварно надлежног суда на основу члана 62. став 8. у вези става 1. Закона о парничном поступку ("Службени гласник РС" бр. 72/11... 18/20), Врховни суд је нашао да захтев није основан.

Одредбом члана 62. став 1. ЗПП прописано је да надлежни суд првог степена може сам или на предлог странке да поднесе захтев највишем суду одређене врсте да одреди да у поједином предмету поступа други стварно надлежни суд, ако је очигледно да ће се тако лакше спровести поступак или ако за то постоје други оправдани разлози. Према ставу 7. истог члана, о захтеву надлежног суда првог степена из става 1. овог члана, одлучује веће највишег суда одређене врсте. Ставом 8. Истог члана прописано је

да захтев, односно предлог за делегацију надлежности може да се поднесе и у другостепеном поступку под условима из става 1. овог члана.

Имајући у виду наведену законску одредбу, као и наводе из захтева и предлога за делегацију надлежности, Врховни суд налази да нису испуњени услови за делегацију другог стварно надлежног суда, прописани чланом 62. став 1. ЗПП, јер разлози изнети у захтеву не указују на то да би се пред другим судом поступак лакше спровео, нити постоје други оправдани разлози за одређивање другог стварно надлежног суда за поступање у овом предмету. Наводи из предлога тужиље односе се на руковођење расправом од стране другостепеног суда, потом на већ утврђену повреду права на суђење у разумном року и бојазан тужиље да се другостепени поступак неће окончати у законским роковима, што је будућа неизвесна околност која је од значаја за евентуално питање поновног утврђивања повреде права на суђење у разумном року и у том смислу примене Закона о заштити права на суђење у разумном року. Остали наводи из предлога којима тужиља објашњава да је умешач био судија Основног суда у Крагујевцу, да је сада адвокат и да има личне и професионалне односе са бившим колегама (судијама), без изјашњења о којим судијама се ради, не представљају оправдани разлог за одређивање другог стварно надлежног суда јер се овим наводима не доводи у сумњу гаранција из чл. 32. Устава РС и чл. 6 Европске конвенције за заштиту људских права и основних слобода.

Из наведених разлога, Врховни суд је одлучио као у изреци, на основу члана 62. став 7. ЗПП.

**Председник већа - судија
Гордана Комненић, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић